

מישמר הגבול עבד והשוטרים התפרקו על הדשא בעוד המפכ"ל הלבוש אזרחית מדיח את דוברו

לם ברשות עמוס היה מכשיר-קשר ועיר והוא דיווח לחפ"ק לאן עליו להמשיך וללכת — לחבית השנייה ליד כתם הי צבע — עוד לפני שפנה לעברה.

החבית השנייה הייתה כה קרובה לראי שונה, עד שלא היה צריך אפילו להזיז כוחות. היא הייתה בתחום השליטה, כבי יכול, של השוטרים שארבו סביב החבית הראשונה. אך השוטרים היו משוכנעים שאחרי שעמוס ירדן יניח את הכסף בי חבית, תצוק מכוננית שתדוהר לעברה, ירד ממנה משהו, ויסתלק עם המכוננית במהירות מהמקום. יתכן שטיומקין והרוש כה מושפעים מסידרות סירטי-מתח בטלוויזיה, עד שהם לא חשבו כלל על אפשרות פשוט שה הרבה יותר אם כי פחות הוליוודית. החוטף חשב על אפשרות זו וכנראה גם ניחש מה תחשוב המישרה, וכך נהג. הוא הסתתר, עוד הרבה לפני שעמוס ירדן הגיע למקום, בתווך שיחים ליד החבית השנייה. אחרי שירדן שם את הכסף, ועוד לפני שחזר למכונניתו, קפץ החוטף, זינק לעבר החבית, לקח את שקית הניילון והסתלק ברגל מהמקום.

השוטרים לא האמינו למראה עיניהם. במקום מכוננית עם חריקת צמיגים, צץ לפתע אדם אחד, ללא רכב, ועד שהם חזרו לעשתונותיהם, נעלם החוטף עם שללו.

עתה נותרה התיקוה הגדולה של המישרה, מכשיר הביפר הועיר שבתוך השי קית, במשך דקות אחדות נשמע הצפצוף שלו במכשיר הקליטה של המישרה, או לם עד שמפקד הכוח אירגן את כוח היר מירדן, גווע לפתע קול הצפיצוף. יתכן שהחוטף גילה אותו תוך כדי מרוצה ורמס אותו ברגליו, אולם העובדה שהאותות גוועו לאיטם במשך כמה שניות, לפני שפסק האיתות, מרמזת על אפשרות אחרת, שהחוטף כלל לא ידע על המתקן, עד שקרא עליו בעיתונים. האפשרות הי מתקבלת על הדעת היא שהמצברים הועיר רים במיתקן לא היו תקינים, או שאיש לא שם לב, לפני ששמו אותם בשקית, שהם לא היו טעונים.

כאשר התברר שהחוטף חמק ממש בין אצבעות המישרה, היה ברור לראשיה שהם בצרות מבחינה הציבורית. השמיר עות על רוגגו של המפכ"ל לא היו צרי כות להגיע לאוזניו של טיומקין בדרכים עקיפות. בשיחה בין השניים התפרץ שפיר, בצורה שאף פעם לא התפרץ מאז שמר נה לתפקיד זה.

נה — עליה ידעה המישרה מראש — הוצבו בכירי שוטרי מישרת-ישראל, אני שי היחידה המרכזית, המדור לשעבר, של מישרת תל-אביב תחת פיקודו של סגן ניצב משה פרידמן. אנשי היחידה המרכזית והתגבורת שניתנה להם, מנו כ-200 שוטרים.

עוד לפני שהגיעה הדרישה לכופר כבר תכננה המישרה את צעדיה לכשדרישה זו תבוא. הוחלט לטמון בתיק הכסף שני מכשירים ועירים מסוג ביפר, אשר יסמנו למקלטים המרוחקים מהם היכן נמצאים החוטפים עם שללם, רק מאוחר יותר, כאשר הגיעה הדרישה, והתברר שהחוטף מתחכם הרבה יותר ממה ששערו או, ורוצה את ארבעת אלפים השטרות של 500 הלירות בשקית ניילון, התברר כי אפשר יהיה להטמין רק מכשיר ועיר אחד. הצעה אחרת ניתנה על-ידי מומחים לי לוחמה בטרור, המוכרים למישרה, אשר מדי פעם גועץ בהם טיומקין, אם כי לא קיבל את עצתם. המומחים הגיעו שתי הצעות: האחת להטמין בתוך החבית לי מיטען חומרי-נפץ ועיר, מסוג המוכר לי מישרה, אשר יפצע את ידי כל מי שיפי תח את החבילה. הצעה זו ירדה מהפרק מחשש שלוקח השקית יפגע, לא יגיע אל שותפיו ובכך יסכנו חיי אורון. הצעה אחרת נדחתה אף היא על-ידי טיומקין: להביא למקום כלבי-מישרה מאומנים, שי בהם מחזיקה המישרה. איש לא נימק מדוע לא לקחו כלבים אלה. טיומקין אמר שמס זיק שיהיו לו כלבי-גיטו שיוכלו לעי קוב אחר נוטלי הכסף, אם כי הוא היה בטוח שכוח כה גדול של שוטרים, יצליח ללכוד את החוטפים, ליד מקום הטמנת הכסף, גם ללא עזרת כלבים.

מסך עשן

טיומקין התברר, ולמישפחה נגרם עוד שיברון-לב, בשכל ישר הצליחתו החוטפים להערים על מאתיים השוטרים שי ארבו להם, ולהסתלק מהמקום עם שללם, מבלי שאף אחד מהשוטרים הצליח להבי חין אפילו בפרצופם.

כאשר הגיע עמוס ירדן לחבית הי ראשונה, שרץ המקום שוטרים, שני סו להסתיר ככל האפשר את עובדת הי מצאותם בשטח. מתוך חשש החוטפים צופים על האב ליד החבית הראשונה, לא נוצר מגע בין השוטרים לבין עמוס. ארי

הפגנת-שרירים במאבק נגד המישרה. המישרה ידעה על בקשת הכופר בי אותה שניה שבה ידעה על כך המישפחה ששוחחה עם החוטפים, בדיקה של כל שיחות הטלפון, שהגיעו עד אז מהחוטפים, קבעה בבירור שכולן נעשו דרך מרכזת השרון, כלומר, שהחוטפים נמצאים באי זור מאוד מסויים. הידיעות שהופיעו בעיר תונים כאילו הגיעו שיחות מערים שונות.

בלשי היחידה המרכזית של מישרת תל-אביב, בראשותו של ראש מחלקת הביטחון של היחידה, סגן-ניצב משה פרידמן (במרכז), בישיבה ינוחה במטה מסובים. המטה הוקם לתפארת. ליד כל שולחן שלט עם שם היושב לידו, הותקן ציוד אלקטרוני יקר, אך התוצאות אפסיות.

מטה החלמאים

בארץ, מקורן בהדלפה מכוונת של המישרה.

מיד עם קבלת דרישת הכופר וציון הי חבית, שאלים היה צריך להגיע האב, נשי לחו מאות שוטרים לסגור הרמטית את המקום. האיזור חולק לשני מעגלים — פנימי וחיצוני. המעגל החיצוני כלל בי תוכו יותר מאלף שוטרים, אנשי מישר מרי-הגבול ומתנדבי המישרה-האזרחי סביב האיזור שבו הייתה החבית הראשו

ירדן. הציוד הוא מהמשוכללים בעולם, ומסוגל בתנאים מסויימים, לעלות על שיחה תוך שניות ספורות.

מישרת-התקשורת מילא את משימתו בהצלחה. אך המישרה, שהייתה צריכה להיערך בצורה כזו שתגיע לכל מקום, שממנו עשויה הייתה השיחה לבוא, תוך דקות או אפילו שניות, הגיעה כמובן באיחור לתא-הטלפון הציבורי בנווה-נאמן. המשוחרת-החוטף כבר לא היה שם, והכוח הקטן, שהגיע למקום באיחור, לא הצליח לעלות על עיקבותיו. גם כוח גדול יותר, שהזועק רק אחרי שהתברר כי המטלפן כבר לא נמצא בתא-הטלפון, לא הצליח, על אף הסריקות הקפדניות בשטח, לעלות על עיקבות החוטף.

היה זה ביזיון כפול, מאחר שלשוטרים שהגיעו למקום היה ברור שהמטלפן עזב את תא-הטלפון בחיפזון או אפילו בבהלה. הוא השאיר במקום, זוג כפפות גומי, מהסוג המשמשות מנתחים, שאותן לבש ככל הנראה על-ידיו בעת שטיילפן, כדי שלא להשאיר טביעות-אצבעות.

הימצאים בתא-הטלפון ונסיבות בריח-תו של המטלפן ערערו את התפיסה הבר-סיסית שכיוונה את עבודת המישרה עד אותו רגע, שלפיה החוטפים הם חובבנים. התברר, מאוחר מאוד, כי החוטפים הם לא רק מיקצועיים, אלא נבונים ביותר, ובוודאי הרבה יותר נבונים ממפקדי הכוח הגדול, שעורך אחריהם את המצוד, אולי הנרחב, ובוודאי היקר ביותר, בתולדות הי מדינה.

ההצעות

שנדחו

כ אשר הגיעה דרישת הכופר, היה זה שלב חדש במישחק החתול והעכר בר, שניהלו החוטפים עם המישרה. בי שלב מסויים ירדה מישפחה ירדן מלוחי המישחקים של החוטפים. ההדלפות המגי-מחיות של המישרה פגעו, ככל הנראה, בחוטפים שהחליטו להמשיך ולשחק דור קא עם המישרה ולהניח להורים, לכן, כנראה, הם גם לא התקשרו יותר עם פנינה ירדן, ובשלב מסויים בחקירה הור עלתה גם הסכרה שהם מחזיקים בילד, אחרי קבלת שני מיליוני הלירות, רק

הדובר שהודח ניצבי-מישנה אריה ארד, בלבוש אזרחי, דוברו של הרצל שפיר, הודח למעשה בסיפול בפרשה ובמקומו הובא דובר מישרת תל-אביב, שמעיה קיזר, במיקרה זה לא הייתה האשמה בארד.

הירוק והכחול מפכ"ל המישרה הרצל שפיר יחד עם מפקד מישמר-הגבול צבי בריבזאני בחפ"ק במסובים. בעוד שבר יכול היה להיות גאה באנשיו, הבין שפיר כי עליו למלא את פיו מיס.